

گواهان:

صداها، چهره‌ها و مدارج علمی تحصیلی طرفداران و حامیان جنبش Fronteversimo

پدر لوسیانو مازوکی Luciano Mazzocchi (کشیش جامعه‌ی کاتولیک ژاپن در میلان)
和 با تلفظ wa یا وا به انگلیسی peace به ایتالیایی pace به معنای صلح

کلماتی هستند که قبل از هر توضیحی در فرهنگ لغت، می‌توانند معنای خود را از ارتعاشات تلفظ خود بیان کنند. اینها کلماتی هستند که خلوص اصل خود را حفظ کرده اند، چرا که که عزیزترین و گرانبهاترین آنها در دل انسان است. "صلح" از لاتین "pax" مطمئناً یکی از آنهاست. تلفظ آن همیشه روی اولین حروف صدا دار "ea" آرام می‌گیرد، گویی که نشان دهنده‌ی سکون رسیدن به آرامش است. نقطه‌ی مقابل آن، «جنگ»، در عوض بسیار خشن به نظر می‌رسد.

علاوه بر کلمات، علائم و تصاویر نیز توانایی بیان معنایی را که نشان می‌دهند، بدون انتشار صدایی دارند. در مدیترانه، کبوتر و شاخه‌ی زیتون نمادهای شناخته شده و غیرقابل انکار صلح هستند. کبوتر پرنده‌ای حلیم است که دوست دارد کودکان او را تعقیب کنند، بنابراین روح‌القدس زمانی که می‌خواهد خود را به مردم نشان دهد به تصویر خود تکیه می‌کند. شاخه‌ی زیتون با رنگ برگ‌های سبز و نقره‌ای خود از صلح سخن می‌گوید. همچنین ماده‌ای روغنی تولید می‌کند، عنصری که به پوست خشک شده نرمی و به اندام‌های خسته قوت می‌دهد. درخت زیتون برای هر ایتالیایی یادآور کشورهای موج جنوب ایتالیا است، جایی که طبیعت بواسطه‌ی مناظر و رایحه‌ی بسیاری از گیاهان معطر، مادر صلح است.

ایدئوگرام که به معنای نمایش ایده و یا یک نماد بصورت گرافیکی است (در چین اختراع شد و سپس به ژاپن انتقال یافت) برای صلح 和-wa است. ایدئوگرام‌ها تصویر هستند و نه ایده. به عنوان یک تصویر، مادر بسیاری از کاربردها و سایه‌های ممکن است. تصویر را می‌توان به عنوان یک اسم، یا به عنوان یک فعل یا به عنوان یک صفت مشاهده کرد. زبان ایتالیایی علاوه بر معنای اصلی صلح به عنوان مثال، کلمه‌ی pace را با فعل pacify و صفت pacific نیز ترکیب می‌کند. اما در زبان ژاپنی همان ایدئوگرام است که صلح (和 - wa) را به صورت اسم، فعل یا صفت نشان می‌دهد، بدون هیچ افزودنی دیگر.

فرهنگ لغت ایدئوگرام مورد اعتماد من، Sumigawa Kanwachūjiten، اول از همه برای من توضیح می‌دهد که چینی‌های باستان از چه ایده‌هایی ایدئوگرام 和 را ساخته‌اند. قسمت چپ 禾 نمایانگر یک خوشه برنج است که در هنگام رسیدن، سر خود را خم می‌کند. سمت راست 口 به معنای "دهان" است. ترکیب این دو دهانی را بر می‌انگیزد که غذا می‌خواهد و آن را دریافت می‌کند. صلح بیش از هر چیز هدیه‌ی طبیعت، کار و همبستگی اجتماعی است. این هدیه مشیت است که جهان را هدایت می‌کند.

می‌توانیم آیه‌ای از مزمور ۸ را به خاطر بیاوریم:

«ای خداوند، خدای ما، چه بزرگ است نام تو بر تمام زمین: عظمت تو از آسمانها بالا می‌رود. شما با دهان کودکان و نوزادان قدرت خود را در برابر دشمنان خود تأیید می‌کنید تا دشمنان و شورشیان را ساکت کنید.

مزمور سرا از قدرت مکیدن شیر توسط کودک برای وادار کردن شورشیان و دشمنان به سکوت استفاده می‌کند. در اینجا به طور قابل توجهی سنت کتاب مقدس با سنت کنفوسیوس ملاقات می‌کند: نماد صلح با سلاح منتقل نمی‌شود، بلکه با دهان و تغذیه، دهان کودک و سینه مادر منتقل می‌شود.

فرهنگ لغت ایدئوگرام مورد اعتماد من تفسیر خود را از 和 با این جمله ارائه می‌دهد: "این ایدئوگرام احساس آرامشی را که دو نفر وقتی قلب‌های خود را نزدیک یکدیگر قرار می‌دهند، منتقل می‌کند." سپس راه‌های بسیاری را فهرست می‌کند که ژاپنی‌ها می‌توانند از طریق آن ایدئوگرام را، بسته به موقعیت آن در متن، درک کنند. یوراگو Yawaragu به معنای نرم شدن است. Yawaraka یوراکا، به معنای نرم است. تایراکا Tairakaka، به معنای هموار است. Tairagu، به معنای هموار کردن است. اودایاکا Odayakaka، به معنای صلح‌آمیز، آرام است. آتاتاکا Atataka، به معنای گرم است. نگی Nagi، به معنای ایام خوب گذشته است. علاوه بر این، همان ایدئوگرام مورد استفاده در نام‌ها گاهی اوقات wa خوانده می‌شود، اما گاهی اوقات ka-zu، و بنابراین نام‌های بسیار رایج کازوکو، دختر صلح، و همتای مذکر کازوتو یا کازوتو، پسر صلح را داریم. ایدئوگرام 和 با ایدئوگرام‌های دیگر ترکیب می‌شود و برخی از مقدس‌ترین کلمات در وجود انسان را تشکیل می‌دهد. 調和، chōwa، که به معنای هماهنگی و هارمونی است. 和 穩، onwa، مهربانی گرم (به عنوان خیرخواهی پاپ فرانسیس) بیش از همه، من بر 平 和، هیوا، که در زبان ژاپنی نام رسمی صلح است، تأکید می‌کنم. معاهدات صلحی که توسط بزرگان زمین تنظیم شده‌است، اغلب منعکس‌کننده توازن قوا است، به موجب آن صلح به معنای تسلط بر قوی‌ها و انقیاد ضعیفان است. صلحی که از طریق جنگ به دست می‌آید، کنار هم قرار گرفتن قلب‌ها نیست، بلکه بذر شورش‌های آینده‌ی مردمانی است که در برابر فاتحان خود شکست می‌خورند. همه‌ی مردم، چه در شرق و چه در غرب، در تاریخ خود صلح را با تحمیل آن با سلاح و با ریختن خون بی‌حرمت کرده‌اند. فرهنگ‌ها و مذاهب اغلب با تکفیرهای متقابل خود، درگیری‌های بین گروه‌های انسانی را رمزآلود کرده‌اند و به درگیری‌های خشونت‌آمیز بین مردم دامن می‌زنند. صلح، 平和، heiwa، تنها زمانی معتبر است که 調和، chōwa، هماهنگی و 和 穩، onwa، مهربانی باشد.

هرگاه طبیعت و انسان تا آمیختگی جوهرهای خود به هم می‌رسند، آرامشی که هماهنگی و خیرخواهی است از آنجا سرچشمه می‌گیرد. طبیعت خوشه‌های برنج، گندم و سایر مواد غذایی که زندگی را تغذیه می‌کنند تولید می‌کند. انسان تپش قلب و نور اندیشه را در آن می‌ریزد. بنابراین، طبیعت و انسان با هم هنر را تصور می‌کنند. هنگامی که نقاش طلوع یا غروب خورشید را بر روی بوم ترسیم می‌کند، چندین نویسنده به طور همزمان روی یک اثر هنری همکاری می‌کنند. انسان با قلب و ذهن خود صحنه‌ای را که قرار است نقاشی شود می‌بیند و شخصی‌سازی می‌کند، طبیعت با طلوع یا غروب خورشید تصویری را که باید ترسیم شود به انسان دیکته می‌کند، رنگ و قلم مو امکان ملاقات با نقاش و صحنه‌ی طبیعی را فراهم می‌کند. یک اثر هنری، مانند نقاشی و موسیقی، همیشه حاصل کنسرت انسانی و طبیعی است. من دوست دارم این تأمل کوتاه را با تصویر دست‌های به هم پیوسته در تکریم و نیایش به پایان برسانم. کلمه‌ی ژاپنی برای دست‌های روی هم، 合 掌، gasshō است. اخیراً راهب تاتسوساوا نیچیکو Bonzo Tatsusawa Nichikō، از مدرسه نیچیرن Nichiren، که از ژاپن برای ملاقات با پسرش کیوئیچی Kyōichi، دانشجوی اپرا در میلان و بازدیدکننده مکرر مراسم یکشنبه‌ی ما به زبان ژاپنی، به ایتالیا آمده بود، را ملاقات کردم. به همراه میهمان ارجمند، من از کاردینال تتامانزی دیدار کردم که پس از بازنشستگی از فعالیت بعنوان پیشوای روحانی، در مرکز معنوی کانون مقدس در Triuggio زندگی می‌کند. بونزو تابلویی را به کاردینال تقدیم کرد که بسیار مورد علاقه‌ی او بود، که داستان به هم پیوسته مرد را بر روی شیخ فیجیاما بر روی هم قرار داده‌است. شکل مخروطی کامل کوه به طور هماهنگ با داستان انسان در نماز ترکیب شده است. بونزو Bonzo تقریباً این کلمات را اضافه کرد: فوجیاما داستان به هم پیوسته‌ی مادرمان زمین است. ما انسان‌ها از فوجیاما Fujiyama یاد می‌گیریم و دست به دست هم می‌دهیم. مادر زمین و فرزندانش یعنی ما مردها با هم دعا می‌کنیم. کاردینال تتامانزی، با خوشحالی، یک ظرافت انجیلی مشخص اضافه کرد و کم و بیش این کلمات را گفت: یکی از دو دست آن است که می‌دهد، دیگری آن است که می‌گیرد. آنها با هم داستان عشق هستند. در نقاشی‌های دوستم جوزپه سینیسکالکی هماهنگی دادن و گرفتن را می‌بینم. بر حسب مناسبت، دست دادن و گرفتن برعکس می‌شود و آن که اکنون داده، می‌گیرد و آن که اکنون گرفته، می‌دهد. در بخشیدن، شکر کردن از توانایی دادن، و در گرفتن، شکر کردن برای دریافت وجود دارد. شکم نوزاد پر می‌شود و سینه‌ی مادر خالی می‌شود. یک روز کودک از مادر سالخورده‌ی خود مراقبت خواهد کرد. . 和